

Kis történetek

A Széchenyi könyvtárban egy verseskönyv címlapján olvassuk:

„E versek szerzőjét Gyulai Pál jó hazafinak lenni minősítette.”

Gyulai Pál kitűnő bíráló volt, s arról híres, hogy kertelés nélkül kimondta véleményét.

Ezúttal óvatosan megkerülte a bírálatot. Az azonban, aki ért a betűből, egy pillanatil sem lehet kétségben afelől, hogy Gyulai Pál e versek szerzőjét rossz költőnek „lenni minősítette”.

•

A falusi kisgazda Budapestre jött a filléressel. Még sohase járt itt, s mindent nagyon megbámult, mindenben nagyon csóválta a fejét. Délajt elment meglátogatni a szeretve tisztelt, nagyságos képviselő urat, a kerület követét.

A képviselő úr éppen akkor ébredt föl, s pizsamában reggelizett a hallban.

Nyájasan fölállt, s a szeretve tisztelt választópolgárt asztalához tessékelt.

Megkérdezte tőle, hol járt, mit látott, mi a véleménye Budapestről.

– Hát, szép város ez a Budapest, szép, de már csak kimondom úgy, ahogy van. Igazi jó magyar embert csak egyet láttam egész Budapestben, a nagyságos képviselő urat. Senkise visel ilyen szép, zsinóros magyar ruhát, mint a nagyságos képviselő úr – mondta a gazda, s a sújtással díszített pizsamára mutatott, mely olyan volt, mint egy kínai mandarin köpenye egy daljátékban.

•

A negyedik elemiben a János vitézt tanulják a gyerekek. A francia királykisasszonyra kerül a szó, aki azt mondja János vitéznek: „Hozzad megyek, nem kérdek, ki vagy.”

– Az is nagy hisztérika lehetett – vágja rá a pillanatnyi csöndben, mély meggyőződéssel az egyik kislány.

•

Falusi iskolában az irodalomkedvelő, buzgó tanító Reviczky Gyula „Imakönyvem” című, gyönyörű költeményét adta föl megtanulni a kis lurkónak.

„Aranykötésű imakönyvet
Hagyott rám örökül anyám,
Kis Jézus ingben, glóriával
Van a könyv első oldalán.”

Így szól a költemény első szakasza.

Pisti mezítláb, gyolcsban áll a tanító eleibe, s kezdi a mondókát:

„Aranykötésű imakönyvet
Hagyott rám örökül anyám,
Kis Jézus ingben, gatyában
Van a könyv első oldalán.”

Amerikában hosszú idő óta nagy sikerrel játszanak egy színdarabot, amelyben a négerek a mennyország lakóit mind olyanoknak képzelik, mint ők maguk.

Pisti is valahogy olyannak képzelte el a kis Jézust, mint ő maga.

-i.

1932. december 7., szerda, 4. old.

Pesti utca

A Belvárosban délidőn sok a járókelő.

Egy úr hatalmas csomag cukrászsüteményt lóbáz kezében. Siet hazafelé.

Egyszerre a csomag kicsúszik színes zsinég-kötelékéből, a fogantyú s a zsinég kézben marad, a sütemények szerteszét gurulnak az aszfalton.

A csomag tulajdonosa egy pillanatig úgy áll, mint a kárvallott gyermek. Talán el is pityerednék, ha nem szégyellné, s minden bizonnyal fölszededgetné, ha nem szégyellné. Némelyik sütemény csak éppenhogy cifrán gyűrött papírtokjára pottyant.

Csakhogy szégyenli fölszedegtni, ennél fogva sietve elődalog, hogy kísértésbe ne essék. A járókelők közül is sokan szeretnék fölvenni, megmenteni a süteményeket, de mivel ők is szégyenlik, inkább rátaposnak, s a sok finom